

Талаба қизлар ҳаётидан
Ўз ташвишлари бор

ТАЛАБА бўлишни ора қилмаган ўқувчи кам топилса керак. Ҳақиқатан ҳам ёшлиқнинг бу даври ўзига хослиги ва ўқувчиликнинг била алоҳида ажралиб туради.

Ҳозирги кунда 1, 2-ётоқхоналарда 70 нафарга яқин қизлар яшаётгани. Талабалар кенгаши билан ҳамкорликда таъбирдан белгилаётганда бундай мазмуни ташкил этишга кўпроқ аҳамият берилади.

Балоғат ёшидаги қизлар билан иш олиб бораётган киши отадек раҳмат, онадек меҳрибон бўлмоғи керак.

Судбатин Нодира АБДИРИМОВА ёш олд.

Дугонажон, гулли бунча севмасан?
Ахир гулли севмасдан бўладими?
Рустам Шарипов сурати.

Хормани, етакчилар!
БЎШ ВАҚТ ТОПИШЯПТИ

Кейинги пайтда хотин-қизларнинг иш вақтини қисқартирин зарурлиги ҳақида кўп фикр-мулоҳазалар билдирилмоқда.

Муқаддас АЛИМБЕКОВА, Акмал Икромов район ёшлар комитети ташкилий бўлими мудири.

Миллий қадриятларимиз
КЕЛИНИНГ ОЛТИН СЕПИ

КЕЧКИ пайт ишдан қайтаётган кўчада суҳбатлашиб турган келинларни учратиб қолдим.

Вой қўшниклар, сизлар билмайсизлар, қайнонам жуда танбал, — деди у ҳамманга оғзига қаратиб.

Малоҳатнинг сўзларини тинглапман, кўз олдимда мунисига, беозор Хури ая гавдаланади.

Малоҳатнинг кинояли гапларида тоқтим тоқ бўлиб, сўради: — Малоҳатхон, ахир қайнонагиз анча қариб қолган бўлсалар, сизга қаттиқ гапирмасалар.

АЁЛ киши тақинчоқларга ўч бўлади, дейишди. Менимча ҳам шундай.

Хотин-қизларимиз қадимдан тиллақош, зебардоҳ, зирек, бурунларига булоқлар тикишган.

Ривоятларга қараганда, қадим замонда шох саройида малика ва канизакларнинг ранглари сўлиб, зафарон бўла бошлади.

Биринчи соат тарих дарси эди. Бир гуруҳдаги тенгдошимиз кеңибди келганда сичков домла уни дарсага қўймади.

Куюнчаклик билан ёзиман
ТАБИЙ ГЎЗАЛЛИК ТАРАФДОРИМАН

гани, гўё бундан бошқа қилдиган ишлари йўқ, деб ўйлайсиз. Сочини «хияна» қилдириш, тирноқни текислатиш, юзни тортириш, қош тердириш...

га уқол қилишни билиб олдим. Бундан ташқари маданий ҳордиқ чиқаришга ҳам улгуряпман.

Мени кўпроқ шахримиз тарихи қизиқтиради. Музейларда бўлишга, тарихий хужжатлар билан танишиб чиқишга ҳаракат қиламан.

Шайдо ХУДОЕРОВА.

Дилором ИКРОМОВА

Келинлар ҳақида ана шундай илқ сўзларни эшитиш қандай шарафли.

Насиба аяга ўхшаш оналар, инок қайнона-келинларга ҳанаси келади кишининг, қани энди ҳар бир оилада уларникидек ҳамжиҳатлик, тотувлик ҳукм сурса.

Махмууд АХМЕДОВ.

ри сир эмас. Улар ўзларига оро берсалар, бежирим кийинсалар, нафосатга қанча ошно бўлсалар, шуналик бедард ва бегард яшайдилар.

Умрбоқий меросимиз
ҲУСНГА ҲУСН ҚЎШАДИ

заргарга тилла тақинчоқлар ясашни буюришга, деган экан.

Бу ривоятда ҳақиқат борлигига ишонса бўлади. Аввал эркакларга қараганда гўзалликка ўч эканликлар мизлики: — Мен қиз болаини виждоним пок, ҳар ишнинг (масалан, пазандлик, тикувчилик) уҳдасидан чиқадиган, қизни кишиларнинг ишончини қозона олишини ҳақиқий гўзаллик деб тушунаман.

Мен кўпича дугоналарим билан шу ҳақида баҳслашиб қоламан. Соҳиба Даминова (сурхондарёлик): — Гўзаллик деганда қизларимизнинг бўяни, юзларини сутдек оқартириб юришларини эмас, аксинча, одоли, брига саноқатли, ота-оналарга меҳрибон фарзанд бўлишларини тушунаман.

Ўзбек адаблари — «Оқшом» учун
РАУФ ТОЛИБ
ЭНГ ОҒИР КУН

Қиссадан парча

«Йўқ, ойм «шу бугун» судга ариза бераман», дедилар-ку! Уларди Дилмурод.

Дилмурод ўрнидан сакраб турди. У ойисини ҳам, дадасини ҳам кўришга тоқати йўқ эди.

Бўлди, Дилмурод энди бу уйга қайтиб келмайди, тинимсиз уриш-жанжаллар жонига теги. Шунча чидгани, ҳўрлангани етар. Уларни бир хувилаб қолсин, Дилмуроднинг ўрни билансини, дадасининг ёлғиз ўзи шўппайиб ўтираверсин...

Унинг уйдан кўнгли совигандан-совиди. «Уларга бўла керак бўлса, қидиришин, излашин», — деди ўзи-ўзига алам билан Дилмурод.

Дилмурод ўз уйдан тезроқ узоқлашини ниятида дўч келган автобусга ўзини урди. У юмшоқ ўриндиқда ўтириб, атрофга лоқайд назар ташлаб борарди.

«Бугун бозорга бормайман», — деди ўзига ўзи. «Фахридин мени роса кутадидан Кутса кутар», қўл сийтади у.

Фахридин амакисининг ўғли. Кенг елкали, барваста гавдали, сўлоқмондаги бола. Шу Фахридин жуда қизиқ-да! Дилмурод унга ҳеч тушуна олмайдди.

Бир ойна сира Дилмурод қаёққа қўч урмишини билмай сандирқабдан юрганда бирдан Фахридинни учратиб қолди.

Мама, икки шерик Дилмурод билан Фахридинни қоп ортгани аравагани илдиратиб кетишди. Дилмуроднинг юзидан тинмай тер қўйлар, дариба-дам рўймоҳис билан юзини артар, жонига қўл бўлган қўйгаги ориқ гавдасига чиппа ётишиб қолди.

Яхши оқват, пўл — Фахридиннинг жони. Қўлига пўл тушмаса уйига қайтмайди. Дилмуроднинг ҳам қўруқ қўлига Фахридин бозорга жуда-жуда ўрганиб қолган, унинг шовқин-суронисига сира яшай олмайдди.

Дилмурод кўннинг осмондан зорлибди қўлади, арава ҳам юкиннинг оғирлигидан нола чекаётгандай тинмай гичирлайди.

Дилмурод жуда меҳнатқаш бола, у ишдан қочмайди, фақат араваши шадиратиб юришдан узади.

Икки ўртоқ қопларни эгаларига элтиб беришган, бўш араваши шадиратиб ана автобус бекатига қайтишди.

Дилмурод пешоналарини аяни босган ёллари бучкайиб тоғора кўтариб олган қарияларни кўрганда, уларга аянади.

Яшаш оғир, нарх-наво осмонда. Қилирлаган жон борин, беш-ўн танга топармикиман, деб югурган-югурган. Еза бошланчиси билан қовлиқларда гипослар қизара бошлайдди.

Бозорда минг турли одам бор... Дилмурод ўзининг бозорда ўтган умрига сира аянайдди, яхсини ҳам, ёлмонни ҳам кўради.

Дилмурод қавлларга чек қўяди. Уридан турди-да, автобусдан тушиб қолди. Нега тушиб қолди, энди қаёққа борарди, ўзи ҳам билмасди. Сочлари тўзган, кўйлари тумгаларни солинганам, аммо у бунга парво қилмасди.

